

dere og derfor ogsaa mange arbejdsløse. Arbejdsløsheds-kasserne vil ikke have nogen Gavn af denne Forandring, men derimod vil de paagældende Kommuner, der væsentligst kan betegnes som Arbejderkommuner, faa stærkt forøgede Udgifter. Det vil gaa saaledes, at de Kommuner, som nu er vant til at slippe let fra de sociale Udgifter, ogsaa i Fremtiden vil slippe let. Det forekommer mig, at hvis man ikke, som jeg sagde før, var besjælet af Ønsket om at berede Købstadkommunerne de største økonomiske Vanskeligheder, burde man gaa en anden Vej, end her er foreslaaet. Man burde sige, at Arbejdsløsheden er ikke et kommunalt Spørgsmaal, Arbejdsløsheden er et Samfundsspørgsmaal, og skal der være Tale om at yde Hjælp til Selvhjælp, bør det være Samfundet i sin Helhed, der yder Hjælpen til Arbejdsløsheds-kasserne, det maa være Staten, der yder, hvis man skal blive ved det gamle Forhold, de $\frac{5}{11}$, medens Medlemmerne selv betaler de $\frac{6}{11}$. Paa den Maade vil Udgifterne blive fordelt paa et mere rimeligt Grundlag. I de Kommuner, hvor Arbejdsløsheden ikke er stor, vil man komme til at yde sit Bidrag som i de andre Kommuner, og jeg tror, det maa siges at være den mest naturlige Ordning.

Med Hensyn til Bestemmelserne i Lovforslaget om Foranstaltninger under ekstraordinær Arbejdsløshed stiller Forholdet sig paa samme Maade, at der paalægges Arbejderkommunerne nye og forøgede Byrder. Der staar i Lovforslaget, at under særlige indtræffende Forhold kan Arbejdsløshedsfonden træde i Virksomhed, og Understøttelsen skal da udbetales gennem Hjælpekasserne til de arbejdsløse. Jeg tror ikke, Hjælpekasserne vil være glade over det Arbejde, der nu fremtidig skal lovfæstes for dem. Det har været saaledes i de senere Aar, at naar der skulde udbetales ekstraordinær Understøttelse, henlægde man dette Arbejde til Hjælpekasserne.

Det har paaført Hjælpekassernes Bestyrelse et uhyre Arbejde, som der kun i enkelte Aar har været ydet et ganske ringe Vederlag for, men i hele den øvrige Tid har Hjælpekassernes Bestyrelsesmedlemmer maattet udføre dette store byrdefulde Arbejde ganske gratis. Nu vil man altsaa lovfæste, at for Fremtiden skal det være saaledes, at saa snart det bestemmes, at Arbejdsløshedsfonden skal træde i Virksomhed, skal Hjælpekassernes Bestyrelse udbetale Understøttelsen. Hvis det saa var den eneste Byrde, der blev lagt paa Kommunerne, saa kom man maaske endda

over det ogsaa. Men det er det langt fra. Det bestemmes, at indtil $\frac{1}{3}$ af det Beløb, som udbetales gennem Hjælpekasserne under ekstraordinær Arbejdsløshed, skal udredes af Kommunerne. Det vil blive meget store Beløb i de Tilfælde, hvor der er stor Arbejdsløshed. De $\frac{2}{3}$ af Udgifterne skal betales Hjælpekasserne af Arbejdsløshedsfonden, og det vil heraf ses, at den højtærede Indenrigsminister har lavet det saa genialt, at Staten kommer til at slippe billigere end Kommunerne. Hvis man f. Eks. tænker sig det Tilfælde, at der under en ekstraordinær Arbejdsløshedsperiode bliver udbetalt 30 Mill. Kr. i Arbejdsløshedsunderstøttelse, skal Kommunerne betale de 10 Mill. Kr. og Arbejdsløshedsfonden de 20 Mill. Kr. Men bortset fra de 7 Mill. Kr., som Staten straks skal indskyde i denne Arbejdsløshedsfond, hedder det i Paragraffen, at Staten kun skal yde $\frac{1}{3}$ af det Beløb, som i det foregaaende Aar er udbetalt dels til arbejdsløse, dels til Kursus. Nu ser jeg bort fra, hvad der skal udbetales til Kursus, og holder mig kun til den direkte Arbejdsløshedsunderstøttelse, og man vil da se, at $\frac{1}{3}$ af Beløbet bliver $6\frac{2}{3}$ Mill. Kr. Naar Kommunerne altsaa kommer til at betale 10 Mill. Kr. til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, slipper Staten med at betale $6\frac{2}{3}$ Mill. Kr., medens Forholdet dog nu er dette, at Staten maatte paatage sig at udrede de 18 Millioner af de 30 Mill. Kr., medens Kommunerne skulde betale de 12 Mill. Kr. Man vil se, at den højtærede Indenrigsminister her har lavet et Forslag, i hvilket han har værnet stærkt og kærligt og godt om Statskassen, saaledes som det naturligvis er en Finansministers Pligt; men det er ikke den højtærede Indenrigsministers Pligt at værne om Statskassen paa den Maade, at de Kommuner, som ikke har Evne til at bære deres stærkt forøgede Byrder, netop kommer til at afholde disse. Hertil kommer jo ogsaa, at den Indflydelse, som Kommunerne faar paa Ledelsen af denne Arbejdsløshedsfond, er ganske ringe. Den ærede foregaaende Taler, det ærede Medlem Hr. Stauning, nævnte, hvorledes Rigsdagen og Arbejdsgiverne faar de 8 af de 11 Repræsentanter, medens Kommunerne kun faar 2 Repræsentanter, d. v. s., det er ikke Kommunerne selv, der faar Lov til at vælge disse to Repræsentanter, men det er Indenrigsministeren, der udpeger dem. Kommunerne faar altsaa 2 af 11 Repræsentanter, medens de skal betale $\frac{1}{3}$ af de samlede Udgifter. Det vil